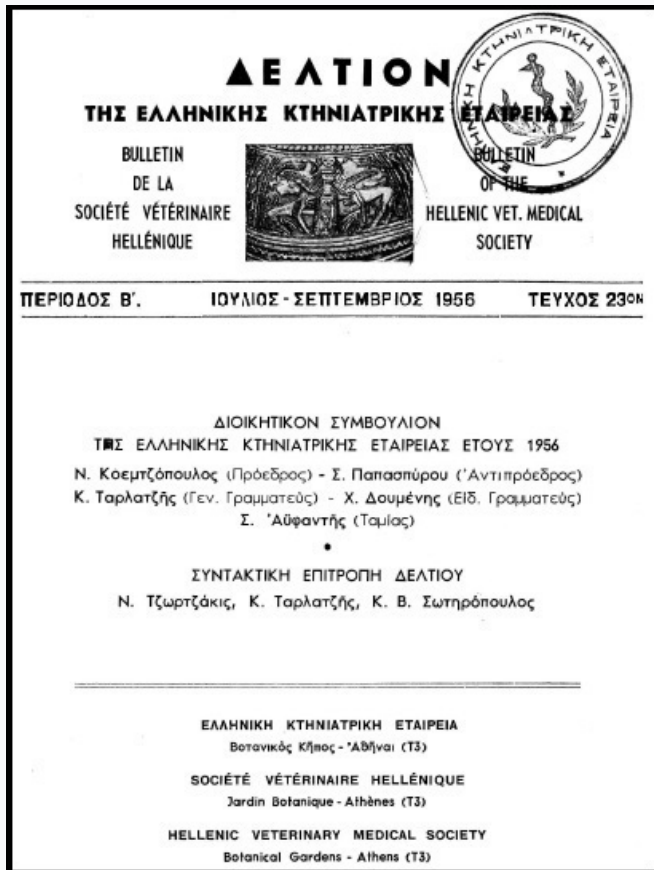

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 7, No 3 (1956)

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΙΠΠΟΦΑΓΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ν. ΚΟΕΜΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

doi: [10.12681/jhvms.17670](https://doi.org/10.12681/jhvms.17670)

Copyright © 2018, Ν. ΚΟΕΜΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

ΚΟΕΜΤΖΟΠΟΥΛΟΣ Ν. (1956). ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΙΠΠΟΦΑΓΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 7(3), 93–114. <https://doi.org/10.12681/jhvms.17670>

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

BULLETIN

DE LA SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HELLÉNIQUE

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1956

ΤΕΥΧΟΣ 23^{ON}

Ἡ Ἐπιτροπὴ Συντάξεως τοῦ Δελτίου εἰς ἐκτέλεσιν σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Κτηνιατρικῆς Ἐταιρείας ληφθεῖσης κατὰ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς 4-3-1956 προβαίνει σήμερον εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐμπεριστατωμένης μελέτης τοῦ συναδέλφου κ. Μ. Βαλλυνδρᾶ ὡς καὶ ἀποσπάσματος τῶν πρακτικῶν τῆς Ἐταιρείας περιλαμβανοντος τὰς λαβούσας χώραν συζητήσεις ἐπὶ τοῦ τόσον ἐνδιαφέροντος θέματος τῆς Ἴπποφαγίας εἰς τὴν χώραν μας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ πιστεύει ὅτι, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐνεργειῶν εἰς αἷς θέλει προβεῖ ἐν καιρῷ ἡ Ἑλληνικὴ Κτηνιατρικὴ Ἐταιρεία, ἕκαστος συνάδελφος θὰ γίνῃ εἰς τὸν τομέα τῆς δράσεώς του, διαπρύσιος κήρυξ τῆς ἰδέας τῆς Ἴπποφαγίας πρὸς μέγα ὄφελος τόσον τῆς ἰδιωτικῆς ὅσον καὶ τῆς Ἑθνικῆς μας Οἰκονομίας.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΙΠΠΟΦΑΓΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἦ π ὀ

Ν. ΚΟΕΜΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ταξιάρχου

Προέδρου τῆς Ἑλλην. Κτην. Ἐταιρείας

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1954 ἡ Ἐταιρεία Προστασίας τῶν Ζῶων ἠτήσατο δι' ἐγγράφου τῆς εἰς Γ.Ε.Σ. τὴν κατάργησιν τῆς ἐκποίησεως εἰς ἰδιώτας τῶν ἀχρηστών διὰ τὸ Στράτευμα κτηνῶν προτείνασα, ἀντὶ τοῦ μέτρου τούτου ὅπερ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν χρησιμοποίησιν ἀσθενῶν κτηνῶν ὑπὸ ἀστόργων ἐνίοτε ἀγοραστῶν, τὴν εὐθανασίαν.

Ἐπέβαλον τότε ὡς Διευθυντῆς Κτηνιατρικοῦ καὶ Ἴππωνεῶν τοῦ Γ.Ε.Σ. σχετικὴν ἀναφορὰν εἰς Γ'. Κλάδον (Γ5/Ι/ΓΕΣ/Φ. 38612/8/833495β/11-11-54) προτείνας τὴν σύγκλησιν συσκέψεως ἐκπροσώπων τόσον τοῦ Στρατεύματος ὅσον καὶ τῆς Ἐταιρείας Προστασίας τῶν Ζῶων, τῶν Ἐργαστηρίων Γεωργίας καὶ Ὑγιεινῆς, κλπ. διὰ τὴν λήψιν ἀποφάσεων πρὸς καθιέρωσιν καὶ προπαγάνδαν τῆς Ἴπποφαγίας ἐν Ἑλλάδι. Τὸ μέτρον τοῦτο, ἐκτὸς τῆς γενικωτέρας ὠφελείας θὰ ἐπέτρεπε τὴν εὐθανασίαν τῶν ἀκαταλ-

λήλων δι' ἐργασίαν κτηνῶν ἀνευ ἀπωλείας τοῦ σχετικοῦ ἐσόδου. Δυστυχῶς ἡ σύσκεψις αὕτη οὐδέποτε ἔλαβεν χώραν.

Ὅταν ἐξελέγην Ἀντιπρόεδρος τῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας διὰ τὸ ἔτος 1955, προτιθέμενος νὰ φέρω ἐνώπιον αὐτῆς τὸ ζήτημα τῆς ἱποφαγίας, ἔθεσα τοῦτο κατ' ἀρχὰς εἰς ὠρισμένους συναδέλφους καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Κτηνιατρικῆς Ἑπιμεριᾶς τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας κ. Παπαχριστοφίλου παρὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτησα καὶ στοιχεῖα διὰ τὴν γενομένην προεργασίαν. Ὁ κ. Παπαχριστοφίλου, συμφωνῶν κατ' ἀρχὴν μὲ τὴν γνώμην μου, ἐξέφρασεν ἐν τούτοις ἐνδοιασμοὺς ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προσπαθείας. Πλὴν ὅμως ἡ ἀπόφασίς μου εἶχεν ληφθῆ. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι διὰ συστηματικῶν ἐνεργειῶν καὶ ἐντατικῆς προπαγάνδας ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἱποφαγίας εἶναι δυνατὸν νὰ γενικευθῆ μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπίτευξιν τεραστίων οἰκονομιῶν, καὶ δὴ εἰς συνάλλαγμα, ἐνῶ ταυτοχρόνως θὰ ἀξιοποιηθοῦν ζωικὰ λευκώματα ὑψίστης βιολογικῆς ἀξίας.

Δυστυχῶς ἐπιέγουσαι ὑπηρεσιακαὶ ἀσχολία καὶ φόρτος ἐργασίας δὲν μοὶ ἐπέτρεπον ν' ἀσχοληθῶ αὐτοπροσώπως μὲ τὸ θέμα, ἰδίᾳ μὲ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀπαραιτήτων ἐκείνων στοιχείων ἐπὶ τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ στηριχθῆ ἡ προσπάθεια μὲ ἐλπίδας προσελκύσεως τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου κατὰ πρῶτον καὶ τῆς ἡγέτιδος ἐν γένει τάξεως, μὲ τὸ παρᾶδειγμα καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν ὁποίων θὰ ἐπιτευχθῆ εὐχερότερον ἢ διὰδοσις τῆς ἱποφαγίας εἰς τὴν χώραν. Ὡς ἐκ τούτου ἐσκέφθην νὰ ἀναθέσω τὴν ἔρευναν εἰς ἓνα ἐκ τῶν νέων συναδέλφων ὅστις νὰ συγκεντρῶνῃ προσόντα προθυμίας, ἐρευνητικοῦ πνεύματος, ὀξείας ἀντιλήψεως, σαφηνείας εἰς τὰς ἐκφοράσεις καὶ ἀρίστης ἐπιστημονικῆς καταρτίσεως. Ὡς τοιοῦτον διέκρινα τὸν Ὑποκτηνίατρον κ. Βαλλυνδρᾶν τὸν ὁποῖον εἶχον ἀντιληφθῆ ὅτι συγκεντρῶνει ὅλα τὰ ἀπαραίτητα προσόντα. Ἐδέχθη ἀσιμένως καὶ τοῦ ἔδωκα τὰ βασικὰ κατευθύνσεις ἀφοῦ τὸν κατετόπισα ἐπὶ τῶν σκέψεών μου καὶ τοῦ τρόπου ἐνεργείας.

Ἡ ἐργασία τὴν ὁποίαν μοὶ παρουσίασεν, ὅπως θὰ εἶδητε, ὑπῆρξεν ἐμπεριστατωμένη καὶ τὰ ἐπιχειρήματα διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἱποφαγίας πειστικώτατα.

Θέλω νὰ προσθέσω ὅτι οἱ μεταβαίνοντες εἰς τὴν Εἰρῶπην Ἕλληνες, αὐτομάτως γίνονται ἱποφάγοι. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ πρῶτον ἔτος τῆς φοιτήσεώς μου εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν Σχολὴν ΑΛΦΟΡ, εἰκοσιδύο Ἕλληνες συμφοιτηταί, χωρὶς καμίαν ἐξαίρεσιν ἢ ἀντίρροσιν, «ἐπέφταμε στὰ μπιφτέκια» ὡς λυμεῶνες, ἐν γνώσει μας ὅτι προέρχονται ἀπὸ ἵππειον κρέας.

Εἰς τὸ δεύτερον ἔτος, ὁ μακαρίτης συμφοιτητῆς μας Ἰσακιδάκης, προσβεβλημένος ἤδη ἀπὸ φυματίωσιν, ὑπεβάλλετο εἰς δίαιταν ὀμοῦ ἱπείου κρέατος ὑπὸ μορφὴν πολτοῦ τιθεμένου ἐντὸς δοχείου μὲ καυτὸν ὕδωρ κατὰ συμβουλήν τῶν ἰατρῶν του. Ἡ τοιαύτη δίαιτα ἔχει σήμερον γενικευθῆ εἰς

Εὐρώπην ὄχι μόνον διὰ τοὺς φυματιῶντας ἀλλὰ καὶ ἐν γένει δι' ἐξησθενη-
μένους ὀργανισμούς, ἀναρρωνύοντας, παιδιά, ἀθλητὰς κ.τ.λ.

Ἐπὶ ταῦτα καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἀποχὴ ἐκ τῆς βρώσεως τοῦ ἵππειου κρέατος
δὲν εἶναι ἀπόλυτος ὡς θὰ ἐπίστευέ τις. Εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ των, εἴτε ἐν γνώ-
σει, πλείστοι Ἕλληνες καὶ ἰδίᾳ Ἀθηναῖοι ἔφαγον ἐπὶ κατοχῆς κρέας ἵππου.
Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὡς Ἀστυκτηνιάτρος κατέσχον μετὰ τοῦ συνοδοῦ χωρο-
φύλακος ὄνειον κρέας τὸ ὁποῖον ἄλλωστε ἦτο καλῆς ποιότητος καὶ ὑγιεινῆς
καταστάσεως, ἀλλὰ διότι ἐξηπάτα τοὺς πελάτας του πωλῶν αὐτὸ ὡς κρέας
μόσχου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον τῆς κατοχῆς ὁ Προμηθευτικὸς Συνεταιρι-
σμὸς Ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἀνέθεσε δι' ἐγγράφου του εἰς
τὸν Νομοκτηνιάτρον Καρδίτσης κ. Καρβουνάρον νὰ προβῆ εἰς τὴν παρα-
σκευὴν ἀλλάντων ἐξ ἵππειου κρέατος διὰ λογαριασμὸν τοῦ συνεταιρισμοῦ,
ὅπερ καὶ ἐγένετο ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κ. Βλάχου, νῦν Καθηγητοῦ εἰς τὸ
Πανεπιστήμιον Θεσ/νίκης. Παρασκευάσθη σημαντικὴ ποσότης ἀλλάντων ἐν
προσμίξει μετὰ βοείου, ἥτις κατηναλώθη ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συνεταιρισμοῦ.

Τ Ο Κ Ρ Ε Α Σ Τ Ω Ν Μ Ο Ν Ο Π Λ Ω Ν Ω Σ Τ Ρ Ο Φ Η Τ Ο Υ Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Υ

ΤΙ ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΝ Η ΙΠΠΟΦΑΓΙΑ ΕΑΝ ΚΑΘΙΕΡΟΥΤΟ ΚΑΙ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ

Ὑπὸ

Μ. Β Α Λ Λ Υ Ν Δ Ρ Α

Κτηνιάτρου

Εἶναι εἰς ὄλους βεβαίως γνωστὸν ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς τοῦ
ἐλληνικοῦ λαοῦ παραμένει ἐν πολλοῖς ἀκανθῶδες παρ' ὅλας τὰς μέχρι
σήμερον πολλὰς καὶ φιλοτίμους προσπαθείας κράτους καὶ ἰδιωτῶν. Ἡ
γονιμότης τοῦ Ἑλλήνος, ἥτις ὑπῆρξεν ἀνεκάθεν μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν
γονιμότητα τῆς γῆς του, εἶναι καὶ ἡ κυριώτερα αἰτία τῆς διαιωνίσεως
ἐνὸς φαύλου κύκλου ὅστις εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τὴν πρώτην ἤδη ἱστορικὴν
περίοδον τῆς χώρας μας : ὁσάκις ἐν νέον γεωργικὸν ἢ κτηνοτροφικὸν
πρόγραμμα ἀνελαμβάνετο, ἐξουδετεροῦτο πρὶν ἢ ὀλοκληρωθῆ ἀπὸ τὴν ἐν
τῷ μεταξὺ αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τὴν δημιουργίαν οὕτω ἐνὸς νέου
ἐπισιτιστικοῦ προβλήματος.

Ἐὰν ὁμως ἡ ἔλλειψις ἐπαρκείας ἀγαθῶν ἀποτελεῖ χρόνιον ἐλληνικὸν
νόσημα τῶν εἰρηρικῶν ἐποχῶν, τοῦτο διέρχεται φάσιν παροξύνσεως κατὰ
τὰς μεταπολεμικὰς περιόδους, πολὺ δὲ περισσότερον ὅταν αὐταὶ ἀποτε-

λοῦν τὸν ἐπίλογον καὶ ἄλλων ἐθνικῶν περιπετειῶν ὡς ἡ σημερινή. Οὕτω, τὸ προπολεμικὸν ἐπίπεδον τὸ ὁποῖον μακρὰν καὶ τοῦτο ἀπεῖχε τῆς πλήρους ἐπαρκείας, χρησιμεύει σύμερον ὡς ὁρόσημον καὶ ὡς μέτρον συγκρίσεως. Βεβαίως, εἰς τινα μεμονωμένα προϊόντα ἢ παραγωγή ἐφθασεν ἢ καὶ ὑπερέβη τὴν προπολεμικὴν, πλὴν ὅμως ἐξεταζομένη ὡς σύνολον, μικρὰ ἀναπόλησις τῶν πρὸ τοῦ πολέμου χρόνων ἀρκεῖ διὰ τὰ διαπιστώσει τις τὴν διαφορὰν.

Μία προσεκτικωτέρα σύγκρισις τῶν δύο ἐποχῶν, θ' ἀπειδείκνυεν ἐπὶ πλέον ὅτι ἡ διαφορὰ εἶναι μεγαλειτέρα εἰς τὸν τομέα τῶν ζωϊκῆς παρὰ εἰς τὸν, τῶν φυτικῆς προελεύσεως τροφίμων. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ι. Τσοῦμης, ἡ ἀπὸ προπολεμικῶς ἤδη ἔντονος προσπάθεια εἰς φυτικά τρόφιμα, ἐπαναληφθεῖσα ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμον, ἀπέδωσε λίαν εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα, ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς τὰ ζωϊκὰ, παρὰ τὸ ὅτι αἱ προσπάθειαι δὲν ὑστέρησαν, παρουσιάσθησαν πλεῖσται δυσχέρειαι, πολλαὶ τῶν ὁποίων θὰ χρειασθοῦν μακρὸν χρόνον διὰ τὰ κατανικηθοῦν. Πράγματι, ἐνῶ ἡ ποιμενικὴ κτηνοτροφία τῶν αἰγοπροβάτων ὑπεχώρησεν μᾶλλον παρὰ ἀνεπτύχθη, ἡ βοοτροφία, ἂν καὶ εὐρίσκεται πρὸς τὴν ἄνοδον, θὰ χρειασθῇ πολλὰς ἀκόμη προσπάθειαι καὶ ἀρκετὸν χρόνον διὰ τὰ ἐπουλώσει τὸ πλῆγμα ποῦ ὑπέστη κατὰ τὸν πόλεμον, τὴν κατοχὴν, καὶ τὴς μετέπειτα περιπετείας τῆς χώρας. (1)

Ἄλλὰ ὑπάρχει καὶ ἕτερος λόγος : Ἀντιθέτως μὲ τὴν παραγωγὴν ἢ ζήτησις τῶν τροφίμων ζωϊκῆς προελεύσεως ὁλοὲν καὶ αὐξάνει, ὄχι μόνον λόγῳ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ ἀλλὰ κυρίως λόγῳ τῆς ἐν γένει βελτιώσεως τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου, τῆς ὑγιεινῆς διαφωτίσεως καὶ τῆς ἀστυφιλίας. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι παγκόσμιον. Πράγματι εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἢ κατανάλωσις ζωϊκῶν σιτίων ὑφούται μὲ μεγαλειτέραν ταχύτητα παρὰ ἢ κατανάλωσις φυτικῶν (1). Αἱ Ἑνωμένα Πολιτεῖαι π. χ. αἱ ὁποῖαι κατηνάλισκον προπολεμικῶς κατὰ μέσον ὄρον 60 χιλιογράμμα κρέατος κατ' ἄτομον, ἤδη τὸ 1948 κατηνάλωσαν 71 γλγ. βαίνουν δὲ πρὸς ὁλοὲν καὶ μεγαλειτέραν κατανάλωσιν (2). Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ τάσις αὕτη καθίσταται ἔτι εὐλογωτέρα ἐὰν ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἤδη πρὸ τοῦ πολέμου τὸ ἔλειμμά μας εἰς λευκώματα ἦτο σημαντικῶς ἀνώτερον τοῦ ἐλείμματος εἰς θεομίδας.

Ἄλλὰ βεβαίως οὐδεὶς θὰ προσεπάθει ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν μειονεκτικὴν ἀπὸ ἀπόψεως ζωϊκῶν σιτίων θέσιν τῆς χώρας μας. Ἡ ἀνώτερω δὲ ἀπλῆ σκιαγράφῃς τοῦ ζητήματος δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπὸν ἀπὸ τοῦ νὰ καταστήσῃ καταφανέστερον ἐν παράδοξον τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται ἀνεξαοτήτως τῆς οἰασδῆποτε προσπάθειαι τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἐπισιτιστικοῦ ἐπιπέδου. Τὸ παράδοξον τοῦτο συνίσταται εἰς τὴν τάσιν ν' ἀναζητῶνται μὲν νέαι ἐπισιτιστικαὶ πηγαὶ παντοῦ ὅπου θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξευρεθοῦν τοιαῦται, χωρὶς ἐκ παραλλήλου νὰ καταβάλλεται ἢ ἀνάλογος προσπάθεια διὰ τὴν μέχρις ἐξαντλήσεως ἐκμετάλευσιν τῶν ἤδη ὑπαρχουσῶν.

Εἰς χώρας κατὰ πολὺ πλουσιωτέρας τῆς Ἑλλάδος ἢ σπατάλη τῆς ζωϊκῆς ὕλης τείνει νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ μηδέν. Οὐδὲν τὸ δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν διατροφήν τοῦ ἀνθρώπου διαφεύγει ἢ καταστρέφεται. Διὰ τὴν εὐπορον Ἀμερικὴν ἐλέχθη ἡ φράσις ἥτις κατέστη παροιμιακὴ, σχετικῶς μὲ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν σφαγίων : «τίποτε δὲν χάνεται εἰμὴ ἢ κραυγὴ τῶν σφαζομένων». Εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην τὸ αἷμα τῶν σφαγίων συλλέγεται μετ' εὐλαβείας διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἄλλαντοποιίαν, ὡς τροφή ζώων, ἢ ὡς λίπασμα. Εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ ἄλλαχοῦ, τὸ πλεῖστον τῶν ἀπορριπτομένων κατὰ τὸν ὑγειονομικὸν ἔλεγχον κρεάτων ἀφοῦ ἀποστειρωθῆ καταλλήλως καταλήγει εἰς εἰδικὰ κρεοπωλεῖα διὰ ν' ἀποτελέσῃ μίαν πλουσίαν εἰς λευκώματα, ἐξαιρετικῶς εὐθιυὴν τροφήν τῶν δυσπραγούντων. Εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον τέλος, τὸ κρέας τῶν ἵππων, τῶν ὄνων καὶ τῶν ἡμιόνων θεωρεῖται ὡς ἀρίστη ὑγιεινὴ τροφή, προτιμωμένη ἰδιαίτερος διὰ τὰ παιδιά καὶ τοὺς ἀσθενεῖς, ἢ δὲ ὄλοεν μεγαλειτέρα διάδοσις τῆς ἵπποφαγίας συντελεῖ μὲ γάλως εἰς τὴν πλήρη ἐκμετάλλευσιν τοῦ ζωϊκοῦ τούτου κεφαλαίου.

Εἰς τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα . . . πάντα ταῦτα παραμελοῦνται ἢ—τὸ καὶ χειρότερον—θεωροῦνται ἐνδείξεις βαρβαρότητος. Παρατηρεῖται μία ἀδικαιολόγητος ἐκλεκτικότητος, ἓνας ἀπαράδεκτος «ντιλεταντισμός», πιθανῶς ἀπορρέων ἐκ τῆς ἀγνοίας ἀλλ' ὅπωςδήποτε ὁδηγῶν εἰς τὴν διασπάθισιν πλείστων πολυτίμων ἐπισιτιστικῶν ἀγαθῶν. Δυστυχῶς εἰς τὸν τομέα τοῦτον ὁμοιάζομεν μὲ πτωχὸν ὅστις καταφρονεῖ ὡς ταπεινά καὶ μετ' ἀηδίας ἀπορρίπτει ἐδέσματα τὰ ὁποῖα πολλάκις κοσμοῦν τὴν τράπεζαν τῶν πλουσίων.

Καὶ ἐὰν μὲν διὰ τὴν πλήρη ἐκμετάλλευσιν ὀρισμένων ὑποπροϊόντων κρέατος ἀπαιτοῦνται εἰδικαὶ ἐγκαταστάσεις, ἐργοστάσια καὶ βιομηχαναί, μὴ λειτουργοῦντα εἰσέτι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ ἔλλειψις δὲ τούτων ἀποτελεῖ πρόχειρον ἐπιχείρημα, ἀνάλογον μὲ τὸ γνωστόν : «δὲν εἴμεθα τόσον πλούσιοι διὰ τοιαύτας οἰκονομίας», εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν—τῆς ἵπποφαγίας—σχεδὸν οὐδεμία ἐγκατάστασις ἀπαιτεῖται, οὐδὲν κεφάλαιον, τίποτε ἄλλο εἰμὴ σαφῆς γνώσις τοῦ θέματος καὶ συστηματικὴ διαφώτισις τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν ἀρμοδίων.

Ἐν τοιοῦτον θέμα εἶναι προφανὲς ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπασχολήσῃ πάντα θετικῶς ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν, ἰδιαίτερος δὲ τὴν Ἑλλην. Κτηνιατρικὴν Ἐταιρείαν. Αὕτη ἦτο ἡ γνώμη τοῦ σημερινοῦ Προέδρου αὐτῆς Ταξιάρχου κ. Κομετζοπούλου, ὅστις μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴν νὰ μοῦ ἀναθέσῃ τὴν ἐκπόνησιν τῆς παρουσίσης μελέτης. Εὐελπιστῶ ὅτι θέλω ἀποδώσει κατὰ τὸ δυνατόν πιστότερον τὰς ἀπόψεις του*.

* (Πλείστας εὐχαριστίας ὀφείλω ἐπίσης εἰς τὸν ἐξέχοντα συνάδελφον κ. Ταρλατζῆν διὰ τὴν πολῦτιμον βοήθειαν καὶ συμπαράστασίν του καθὼς καὶ εἰς τὸν ἐπίσης ἐκλεκτὸν συνάδελφον κ. Π. Καρβουνάρην, ὅχι μόνον διὰ τὴν πολλάκις μνημονευομένην ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἵπποφαγίας διατριβὴν του ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν παροχὴν πολλῶν σχετικῶν πληροφοριῶν).

Καὶ κατ' ἀρχήν, διατὶ ὑφίσταται πρόβλημα ἵπποφαγίας ; Διατὶ δηλαδὴ, ὁ ἵππος ὁ ἡμίονος καὶ ὁ ὄνος, ζῶα ἐκ φύσεως καθαρὰ καὶ φυτοφάγα, χωρὶς οὐδὲν τὸ ἀηδὲς ἢ ἀντιαισθητικὸν εἰς τὴν μορφὴν ἢ τὰς συνηθείας, προκαλοῦν αὐτομάτως εἰς τὸ πολὺν κόσμον συναισθημα ἀπεχθείας ὅταν προτείνονται ὡς τροφή, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ βουρκοδαίτης ἔγχελυς, ἡ παμφάγος ὄρνις καὶ ὁ ἐκ περιττωμάτων πολλάκις διατρεφόμενος χοῖρος προσφερόμενα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀποτελοῦν τὰ ἐκλεκτότερα τῶν ἐδεσμάτων ; Ἡ ἀπάντησις εἶναι δύσκολος. Ὡς συμβαίνει μὲ τὰς βαθέως ἐρριζωμένας προλήψεις καὶ δοξασίας, οὐδεμία γνωστὴ ἀφορμὴ εἶναι τόσον παλαιὰ ὥστε νὰ ἀποκλείη τὴν ὑπαρξίν παλαιότερας. Εἶναι ὅθεν λίαν πιθανὸν τῆς πρώτης γνωστῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου νὰ προηγεῖτο ἀρχαιότερα τις πρόληψις διαδεδομένη καθ' ὅλην τὴν προῖστορικὴν ἐποχὴν. Μία ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου πλέον ἐμπεριστατωμένη ἐρευνα θὰ εἶχε τὸ ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον τῶν ἀναζητήσεων ἐκείνων, αἵτινες, ὑποσκάπτουσαι τὸ ψυχικὸν ὑπέδαφος λαῶν καὶ ἐποχῶν, φέρουν εἰς φῶς τὰς βαθυτέρας ἀφορμὰς παναρχαίων προλήψεων. Πάντως ἐν εἶναι γνωστὸν : Ὅτι πίσω ἀπὸ κάθε ἀπαγόρευσιν τροφῆς, κατὰ τὰ ἄλλα ὠφελίμου καὶ ὑγιεινῆς, ὑποκρύπτεται βαθύτερον θρησκευτικὸν κέλευσμα. Σήμερον ἀκόμη ἑκατομμύρια Ἰνδῶν ἀποστρέφονται τὸ βόειον κρέας καθ' ὅσον συμφώνως μὲ τὰς ρήσεις τοῦ Βράχμα θεωρεῖται ἀνόσιος ὁ τρεφόμενος μὲ αὐτό. Οἱ μωαμεθανικοὶ λαοὶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἀπέχουν δι' ἀνάλογον αἰτίαν τῆς βρώσεως τοῦ χοιρείου. Κάποτε—καὶ αὐτὸ συνέβη μὲ τὸ κρέας τῶν μονόπλων—ἡ θρησκευτικὴ αἰτία λησμονεῖται, εἰς τὴν συνείδησιν ὅμως τῶν λαῶν παραμένει βαθέως χαραγμένη ἡ ἀπαγόρευσις, ἡ ὁποία ἀποβάλλουσα τὴν μεταφυσικὴν τῆς μορφῆν μετατρέπεται εἰς λογικὴν ἀπέχθειαν στηριζομένην εἰς δῆθεν ὑγιεινὰς ἢ γευστικὰς αἰτίας.

Ὁ παλαιολιθικὸς ἄνθρωπος ὑποθέτομεν ὅτι ὑπῆρξεν ἵπποφάγος ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν ὄστων ἵππων οἵτινες εὐρέθησαν εἰς τὸ Solutrè τῆς Γαλλίας πλησίον ὑπολειμμάτων προῖστορικῶν κατασκευῶσεων^(*) (Τὸ εἶδος ὅμως τοῦτο τοῦ ἵππου πιθανῶς νὰ εἶναι διάφορον ἐκείνου ποὺ ἐχρησιμοποίηθη ὡς ὑποζύγιον^(*)). Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι ἐτίμων τὸ ἵππειον κρέας, σχετικὴ δὲ παράγραφος τοῦ Ἡροδότου^(*) μᾶς πληροφορεῖ ὅτι προσεφέρετο εἰς τὰ συμπόσια τῶν γενεθλίων. Κατὰ τὸν Πτολεμαῖον, οἱ Σαρματικοὶ καὶ Σκυθικοὶ λαοὶ οἱ κατοικοῦντες πέραν τῶν Ἰμαλαίων ἐκαλοῦντο Ἴπποφάγοι λόγῳ τῆς συνηθείας τῶν ταύτης. (') Αἱ διηγήσεις τοῦ Πλινίου ἐξ ἄλλου διέσωσαν τὴν πληροφορίαν ὅτι οἱ πλούσιοι Ρωμαῖοι πατρίκοι παρουσίαζον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν ἐκλεκτὰ τεμάχια πώλων. Ὁ διάσημος ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος Γαλνός, φίλος καὶ θεράπων τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, ἐπροπαγάνδιζε τὰς ιδιότητας τοῦ ἵππειου κρέατος, ἐνῶ ὁ εὐνοούμενος τοῦ Αὐγούστου Μαικήνας, εἰσήγαγεν τὴν χρῆσιν τοῦ ὄνου. Οἱ

Σκανδιναυοὶ ἐθυσίαζον ἵππους πρὸς τὸν θεὸν αὐτῶν Odin τὴν σάρκα τῶν ὁποίων ἐγεύοντο κατόπιν, οἱ δὲ Γαλάται κατὰ τὰς διηγήσεις τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ὑπῆρξαν φανατικοὶ ἵπποφάγοι.

Ἡ πρώτη γραπτὴ ἀπαγόρευσις, ὡς εἶδομεν, εὑρίσκεται εἰς τὴν Πεντάτευχον : «Ἐκ πάντων τῶν κτηνῶν, ὅσα εἶναι δίχηλα, πλὴν δὲν εἶναι ὁ ποῦς αὐτῶν ἐσχισμένος, οὐδὲ ἀναμασσῶσι, θέλουσι εἶσθαι ἀκάθαρτα εἰς ἐσᾶς, πᾶς ὁ ἐγγίζων αὐτὰ θέλει εἶσθαι ἀκάθαρτος» ἐλάλησεν ὁ Ἰεχωβά πρὸς τὸν Μωϋσῆ (9). Καὶ ἀλλαχοῦ (10) ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ ἐντολή, ἐπὶ πλεόν ἀναφέρονται ὀνομαστικῶς τὰ δυνάμενα νὰ χρησιμεύσουν ὡς τροφή κτήνη. Ἡ παλαιὰ αὕτη ρῆσις φαίνεται ὅτι ὄχι μόνον εἰσῆλθε διὰ μέσου τῶν Γραφῶν εἰς τὰ Χριστιανικὰ ἔθιμα, ἀλλὰ καὶ ἀπετέλεσεν ἀφορμὴν διενέξεων μεταξὺ τῶν πρώτων Χριστιανῶν καὶ τῶν Ρωμαίων ἐθνικῶν. «Ἡ πρώτη πηγὴ τῆς συγχρόνου προκαταλήψεως, ἔλεγεν ὁ M. De Quatrefages (11), εὑρίσκεται ἀναμφιβόλως εἰς τοὺς πρώτους πολέμους μεταξὺ παγανισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ».

Ἡ ἵπποφαγία ἀνῆλθε κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνας εἰς περιοπὴν συμβόλου, θεωρουμένη ὄχι μόνον ὡς καθαρῶς εἰδωλολατρικὴ προᾶξις, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖγμα ἐπιστροφῆς εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν τῶν ἀπαρνηθέντων τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν. Δὲν εἶναι λοιπὸν παράδοξος ἡ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ πάπας τῆς Ρώμης Γρηγόριος ὁ ΙΙΙ κατὰ τὸν 8ον μ.Χ. αἰῶνα δυνάμει τῆς ὁποίας τὸ κρέας τοῦ ἵππου ἐχαρακτηρίζετο ὡς ἀκάθαρτον καὶ βδελυρὸν : «Immundum enim est et exsecrabile» (12).

Ἐκτοτε καὶ διὰ μακροὺς αἰῶνας ἡ ἵπποφαγία περιέπεσεν εἰς ἀφάνειαν μόνον δὲ εἰς τινὰς περιπτώσεις πολέμων, ἀποκλεισμῶν καὶ πολιορκιῶν ἐγένετο χορῆσις ἵππειου κρέατος ἐλλείψει ἐπαρκείας ἄλλων τροφῶν (ὅπως π.χ. κατὰ τὸν ἀποκλεισμόν τῶν Παρισίων τοῦ 1590 ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ 4ου (9). Βεβαίως οἱ ἀγῶνες χριστιανῶν καὶ ἐθνικῶν εἶχον ἀπὸ μακροῦ λησμονηθῆ καὶ οὐδεὶς πλέον λόγος ὑπῆρχε διὰ τὴν Ρώμην νὰ φοβεῖται τὴν ἐξάπλωσιν τῶν εἰδωλολατρικῶν ἵπποθυσιῶν. Πλὴν ὅμως ἡ μακροαἰὼν ἀποχὴ εἶχε δημιουργήσει εἰς τὴν συνείδησιν τῶν λαῶν νέας προλήψεις, αἵτινες ἐξελογικεύοντο ὡς δῆθεν ὑγιεινὰ παραγγέλματα : τὸ ἵππειον κρέας ἐθεωρήθη ἀνθυγιεινόν, ἀνούσιον ἢ καὶ ἀηδιαστικόν (13).

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, κατὰ τοὺς νεωτέρους ἰδίᾳ χρόνους, πολλοὶ θὰ ἐπεχείρησαν ν' ἀνασκευάσουν τὸ μεσαιωνικὸν ὑπόλειμμα τῆς ἀποχῆς ἐκ νοῦ κρέατος τῶν ἵπποειδῶν. Ὁ πρῶτος πάντως γνωστὸς εἶναι ὁ πολυμαθὴς Δανὸς θεολόγος, μαθηματικὸς καὶ κτηνίατρος Ἑρρίκ Νίσεν Βίμποργκ, ὅστις τὸ 1830 ἐξέδωσεν εἰς Δανίαν τὸν πρῶτον ἵπποφαγικὸν κανονισμόν. Ὅλίγα ἔτη ἀργότερον τὸ 1842 καὶ ἐνῶ εἰς τὴν Ἑλβετίαν εἶχεν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1838 κάνει τὴν ἐμφάνισίν της ἡ ἵπποφαγία εἰς τὴν Γερμανίαν ὁ ἱατρὸς Perner ἀνεκοίνωσεν ἐν Μονάχῳ ὅτι τὸ κρέας τῶν

ἵπποειδῶν εἶναι ἀβλαβές, θρεπτικὸν καὶ οἰκονομικόν⁽¹³⁾. Τὸ 1847 ἰδρύνοντο τὰ πρῶτα ἵπποκρεοπωλεῖα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Spinola τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Βερολίνου⁽¹⁴⁾. Τέλος ἀπὸ τοῦ 1855 ἐπετράπη εἰς ὀλόκληρον τὴν Γερμανίαν ἡ βρωσις ἵππειου κρέατος.

Εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον πλέον, ἐπιστήμονες καὶ σοφοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρωτεύουσαν θέσιν κατεῖχον οἱ κτηνίατροι, ὀργανώνουν σταυροφορίας ὑπὲρ τῆς ἵπποφαγίας, ἣτις ἀρχίζει ἤδη νὰ ἀποκτᾷ ὄπαδούς, καὶ μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Εἰς Γαλλίαν οἱ Geoffroy St Hillaire, Decroix καὶ ἄλλοι δημοσιεύουν ἄρθρα, ὀργανώνουν ἵπποφαγικὰ συμπόσια, δημιουργοῦν θύρουβον. Ἀποτέλεσμα : ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις τῆς 9ης Ἰουνίου 1866 διὰ τῆς ὁποίας ἐπετράπη ἡ πώλησις τοῦ κρέατος τῶν ἵπποειδῶν⁽¹⁴⁾ καὶ ἡ ἴδρυσις, εἰς Nancy κατ' ἀρχάς, εἰς Παρισίους κατόπιν, τῶν πρώτων γαλλικῶν ἵπποκρεοπωλείων. Δύο ἔτη ἀργότερον (1868) ἀρχίζει ἡ διάδοσις τῆς ἵπποφαγίας εἰς τὴν Βιέννην⁽¹⁵⁾.

Ἦτο ἡ ἡρωϊκὴ περίοδος τῆς ἵπποφαγίας. Τὰ πλεῖστα τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν ἀκολουθοῦν πλέον τὸ παράδειγμα τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας, μὴδὲ τῆς Ρωσίας ἐξαιρουμένης εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τοῦ 1891 ἐλείτουργει εἰς Πετροῦπολιν εἰδικὸν ἵπποφαγικὸν κρεοπωλεῖον⁽¹⁴⁾.

Σήμερον εἰς τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀμερικὴν, εἰς πλεῖστα Ἀσιατικὰ κράτη, δηλαδὴ εἰς ὀλόκληρον σχεδὸν τὸν πολιτισμένον κόσμον, τὸ κρέας τῶν μονόπλων συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν συνήθων τροφίμων ζωϊκῆς προελεύσεως. Σχετικὴ ἐξαίρεσις : ἡ Ἀγγλία. Ἀπόλυτος ἐξαίρεσις τὰ Βαλκανικὰ κράτη καὶ ἡ Τουρκία.

*

**

Ποία ἦτο ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἑλλάδος ; Ἐν πρώτοις κατὰ τὸν Δ. Ν. Παπαγιαννόπουλον⁽¹⁵⁾ τὸ ἵππειον κρέας ἐχρησιμοποιήθη εὐρύτατα κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον ἐντὸς κονσερβῶν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατόν, περισσοτέρας ὅμως πληροφορίας δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀνεύρωμεν. Ἐξ ἄλλου ἡ ὑπόθεσις τῆς ἵπποφαγίας εὐρῆκεν κατὰ καιροὺς ἐνθέρμους ὑποστηρικτὰς οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν κτηνίατροι. Μερικοὶ ἐκ τούτων περιορίσθησαν εἰς τὸ νὰ συμπεριλάβουν εἰς τὸ ἐδεσματολόγιον τῆς οἰκογενείας των καὶ τὸ ἵππειον κρέας, εἶναι γνωστὸς δὲ ἐκλεκτὸς συνάδελφος ἐκ τῶν πλέον ἀκραιφνῶν ἵπποφάγων ὅστις ἀνέθρεψεν τὰ τέκνα του μὲ βάσιν διατροφῆς τὸ ἵππειον κρέας. Ἄλλοι ὅμως προχώρησαν καὶ εἰς σχετικὴν προπαγάνδαν διὰ δημοσιευμάτων καὶ ἀνακοινώσεων. Τὴν πρώτην πάντως συστηματικὴν μελέτην συνέγραψεν ὁ κ. Π. Καρβουνάρης ὅστις ἐξέλεξεν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο ζήτημα ὡς θέμα ἐναισιμίου διατριβῆς, ἣτις ὑπεστηρίχθη τὸ 1934 εἰς Παρισίους. Θεωρῶ καθήκον μου νὰ εὐχαριστήσω τὸν πατέρα τοῦτον τῆς ἐν Ἑλλάδι ἵπποφαγικῆς κινήσεως διὰ τὴν καλω-

σύνην του νὰ μοῦ ἀποστείλῃ τὸ τελευταῖον ἐναπομείναν ἀντίτυπον τῆς διατριβῆς του. Δυστυχῶς ὅμως ἡ πρώτη αὕτη ἀπόπειρα παρὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ προκάλεσεν εἰς τὸν κτηνιατρικὸν κόσμον, δὲν ἔτυχεν εὐρυτέρας ἀπηχίσεως, μηδὲ συνεκίνησε τὴν ἀρμοδίαν ὑψηροσίαν «Γεωργικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Μελετῶν» εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη. Πέντε ἔτη ἀργότερον εἰς τὸ «Πρόβλημα τῆς κτηνοτροφίας ἐν Ἑλλάδι» τοῦ Χατζηόλου, ἀνευρίσκομεν εἰδικὸν κεφάλαιον ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἵπποφαγίαν, τῆς ὁποίας τὴν ἐν Ἑλλάδι εἰσαγωγὴν ὁ συγγραφεὺς προτείνει ὡς μερικὴν λύσιν τῆς εἰς ζωϊκὰ τρόφιμα ἀνεπαρκείας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οὐδεμία ὅμως καὶ πάλιν κίνησις παρετηρήθη.

Ἐχρειάσθη νὰ παρέλθῃ μία καὶ πλέον δεκαετία, καὶ κυρίως, νὰ μεσολαβήσῃ ἡ σκοτεινὴ περίοδος τῆς κατοχῆς διὰ ν' ἀνακινήθῃ τὸ ζήτημα, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὄχι τόσον μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πλουτισθῇ ἡ ἀγορὰ μὲ περισσότερον κρέας, ἀλλὰ διὰ ν' ἀποφευχθοῦν αἱ νοθεῖαι. Ὑπεγράφη τότε τὸ ἀπὸ 12-10-41 Διάταγμα «περὶ ἐπιθεωρήσεως σφαγίων μονόπλων καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινῶν τοῦ Δ)τος τῆς 30-11-40 «περὶ ἐπιθεωρήσεως σφαγίων», εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεκτείνονται καὶ συμπληροῦνται αἱ ἰσχύουσαι ἐπιθεωρήσεις τῶν ἄλλων σφαγίων καὶ εἰς τὰ μόνοπλα, προβλέπονται εἰδικοί χῶροι σφαγῆς ὡς καὶ εἰδικὰ κρεοπωλεῖα διὰ τὴν πώλησιν. Ἀμφιβάλλωμεν ἐὰν ἐτέθη ποτὲ εἰς ἐφαρμογὴν συστηματικῶς τὸ Διάταγμα καὶ ἐὰν ἐλειτούργησεν, ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον τοῦλάχιστον ἵπποφαγικὸν κρεοπωλεῖον.

Δυστυχῶς ὁ λιμὸς τῶν πρώτων χρόνων τῆς κατοχῆς δὲν εἶχε τοῦλάχιστον ὡς εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξοικείωσιν τοῦ πληθυσμοῦ μὲ τὸ κρέας τῶν μονόπλων, ὡς τοῦτο συνέβη κατὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν Παρισίων τοῦ 1870.

*
* *

Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὁποῖα ἔχει ν' ἀντιτάξῃ ὁ ἐνημερωμένος ὁπαδὸς τῆς ἵπποφαγίας εἰς τοὺς ἀντιφρονοῦντας. Ὡς εἶδομεν ἤδη, ἡ παλαιὰ Θρησκευτικὴ πρόληψις τῆς ἀποχῆς μετημφίσθη εἰς τὴν σύγχρονον συνείδησιν τὴν ψευδῆ ἐσθῆτα τῶν δῆθεν ὑγιεινῶν καὶ γευστικῶν παραγγελμάτων. Οὕτω εἰς τὰς συζητήσεις τῶν προχειρολογούντων ἀμφισβητεῖται ἡ θρεπτικὴ ἀξία τοῦ κρέατος τῶν μονόπλων, προβάλλονται λόγοι γευστικότητος καὶ ὑγείας καὶ τέλος τὸ ὅλον θέμα θεωρεῖται ὡς «ἴνου σκιά» δεδομένου—λέγουν ὅτι ἡ ἵπποπαραγωγή εἰς τὴν χώραν μας εἶναι μηδαμινὴ ἐν συγκρίσει μὲ ἐκείνην τῶν κρατῶν εἰς τὰ ὁποῖα καθιερώθη ἡ ἵπποφαγία.

Τί ἔχωμεν ν' ἀντιτάξωμεν εἰς πάντα ταῦτα ;

α) Θρεπτικὴ ἀξία

Καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην τῶν φανατικῶν ἵπποφάγων οἱ ὅποιοι διατείνονται ὅτι τὸ κρέας τῶν μονόπλων ὑπερτερεῖ ἀπὸ θρεπτικῆς πλευρᾶς τοῦ κρέατος τῶν μηρυκαστικῶν, δὲν δυνάμεθα ἐν τούτοις ν' ἀμφισβητήσωμεν τὰ λεγόμενα τῶν περισσοτέρων συγγραφέων οἱ ὅποιοι διαπιστώνουν ὅτι τὸ ἵππειον κρέας οὐδόλως ἢ ἐλάχιστα διαφέρει τοῦ βοείου. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν σύγχρονοι πίνακες συνθέσεως τοῦ ἵππειου κρέατος ὥστε νὰ καθίσταται ἐφικτὴ ἡ ἀριθμητικὴ ἀντιπαράθεσις τοῦ ποσοστοῦ τῶν βασικῶν συστατικῶν τῶν δύο ζωϊκῶν εἰδῶν. Εἰς τὴν διεθνῆ βιβλιογραφίαν κυκλοφοροῦν ἀκόμη οἱ παλαιοὶ πίνακες τοῦ Koenig (1899) καὶ τοῦ Balland (1902) ἐπαναλαμβανόμενοι ὑφ' ὄλων σχεδὸν τῶν συγγραφέων (^{3, 14, 16, 22} κ.τ.λ.). Ἐν καὶ ὅπως παρατηρῆ ὁ J. Blain «δὲν δύναται τις νὰ βασισθῆ ἀπολύτως εἰς αὐτοὺς λόγῳ τοῦ ὅτι ἔκτοτε τὸ ἵππειον κρέας δὲν ἔπαυσε νὰ βελτιοῦται», τοὺς παραθέτομεν ἐλλείψει ἄλλων (*).

1. Πίναξ Koenig

Ἄζωτοῦχοι οὐσίαι	21,7
Λίπη	2,55
Μὴ ἄζωτοῦχοι οὐσίαι	0,46
Ἄνόργανα ἄλατα	1,01
Ὑδωρ	74,27

2. Πίναξ Balland

Κρέας	Ὑδωρ	Ἄζωτοῦχοι οὐσίαι	Λίπη	Μὴ ἄζωτοῦχοι οὐσίαι	Ξηρὸν ὑπολείμμα
Ἴππου (μέσος ὄρος)	74,27	21,71	2,55	0,46	1,01
Ἴππου (μποῦτι)	73,10	21,95	2,95	1,44	0,56
Ὄνου (φιλέτο)	76,50	19,14	1,60	2,29	0,47
Ἡμιόνου (φιλέτο)	74,20	20,18	2,13	2,38	0,81

Κατὰ τι νεώτεροι (1906) οἱ πίνακες τοῦ J. Alquier (¹¹) δίδουν ἀνάλογα συμπεράσματα. Ἐπεξεργαζόμενοι καταλλήλως προσφέρουν τὴν κάτωθι συγκριτικὴν εἰκόνα μεταξὺ κρέατος βοῶν καὶ μονόπλων.

(*) Συγκριτικὸν πίνακα συνθέσεως διαφορῶν κρεάτων, ἐν οἷς καὶ ἵππειον, συνταχθέντα ὑπὸ τῶν Kestner καὶ Knipping ἀνεύρομεν καὶ εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Π. Καλογήρου : «Νεώτερα διαιτητικῆ» (σ. 51). Ἐλάχισται διαφοραὶ παρατηροῦνται ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς παρατιθεμένους.

3. Πίναξ συγκρίσεως ἱππείου καὶ βοείου κρέατος
(κατὰ τοὺς πίνακας J. Alquier).

Εἶδος	ὕδωρ	Ἐκατοστιαία ἀναλογία ἀφομοιωσίμων οὐσιῶν			Χρησιμοποιήσιμοι θερμίδες εἰς 100 γρ.
		Ξηρὸν ὑπόλειμμα	Ἀζωτοῦχοι οὐσίαι	Λίπη	
Ἱππειον (μέσος ὅρος κυλότου, μυός, σβέρκου)	75,65	0,74	21,41	1,21	105,57
Βόειον (μέσος ὅρος τῶν αὐτῶν τεμαχιῶν ὡς καὶ διὰ τὸ ἱππειον)	68,12	0,77	19,86	8,06	181,07

Ὡς καὶ συγκριτικὸν πίνακα διὰ τὸ κρέας ἱππου, ὄνου, καὶ ἡμίονου.

4. Πίναξ συγκρίσεως κρέατος μονόπλων
(κατὰ τοὺς πίνακας J. Alquier)

Εἶδος	ὕδωρ	Ἐκατοστιαία ἀναλογία ἀφομοιωσίμων οὐσιῶν			Χρησιμοποιήσιμοι θερμίδες εἰς 100 γρ.
		Ξηρὸν ὑπόλειμμα	Ἀζωτοῦχοι οὐσίαι	Λίπη	
Ἱππειον (μέσος ὅρος ὡς εἰς Πίνακα 3)	75,65	0,74	21,41	1,21	105,57
Ὄνος (φιλέτο)	76,50	0,35	20,79	1,52	116,54
Ἡμίονος (φιλέτο)	74,20	0,61	22,17	2,02	116,54

Ἐκ τῶν πινάκων τούτων ἐξάγεται ὅτι τὸ βόειον κρέας ὑπερτερεῖ τοῦ ἱππείου ὡς πρὸς τὰς χρησιμοποιησίμους θερμίδας καὶ τὸ λίπος. Ἀντιθέτως τὸ ἱππειον ὑπερέχει εἰς λευκώματα. Ἀπὸ γενικῆς ὁμως διαιτολογικῆς ἀπόψεως, ἡ ὑπεροχὴ τροφίμου τινος εἰς πρωτίδας θεωρεῖται ἀξιολογότερα τῆς μεγάλης περιεκτικότητος εἰς λίπη καὶ τῆς ὡς ἐκ τούτου συνολικῶς μεγαλειτέρας ἀποδόσεως εἰς θερμίδας. Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον διότι λίπη καὶ ὕδατάνθρακες ἀφθονοῦν εἰς κοινὰ καὶ εὐθυνὰ τρῶφιμα ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ὄργανισμὸς διαθέτει μὲν παρακαταθήκην λιπῶν καὶ ὕδατανθράκων, στερεῖται ὁμως ἀποταμιευτικῆς ἱκανότητος ἔναντι τῶν λευκωμάτων, ὧν ὡς ἐκ τούτου ἠναγκασμένος νὰ προσλαμβάνῃ ταῦτα εἰς συχνὰ καὶ κανονικὰ χρονικὰ διαστήματα. Ὡς παρατηρεῖ ὁ Π. Καλογήρου⁽¹⁸⁾: «Ἡ μὲν ἀνεπάρκεια τῆς διατροφῆς εἰς ζωϊκῆς προελεύσεως λίπος ἢ καὶ ἡ παντελής

ἐκ ταύτης ἔλλειψις τοῦ θρεπτικοῦ τούτου μέσου δὲν ἀποτελεῖ σημαντικὸν μειονέκτημα, ἀρκεῖ μόνον νὰ προσλαμβάνονται εἰς ἱκανοποιητικὴν ποσότητα φυτικά ἔλαια καὶ νωπὰ πράσινα λαχανικά. Ἡ ἀνεπάρκεια ὁμως εἰς ζωϊκὸν λεύκωμα ἐπὶ διατροφῆς ἐλάχιστα ἢ οὐδόλως περιλαμβανούσης ἕτερα παραπλήσια λευκώματα δὲν εἶναι ἀμελητέα (*).

Ἀκόμη, ἡ μεγάλη διαφορὰ εἰς λίπος εἰς βάρους τοῦ ἵππειου κρέατος παρατηρήθη εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν εἰς τὰ ἵπποκρεοπωλεῖα κατέληγον μόνον οἱ γενηρακότες, οἱ ἐξηντηλέμενοι καὶ ἀνάπηροι ἵπποι. Μὲ τὴν πρόοδον ὁμως τῆς ἵπποφαγίας εἰς τὰς διαφόρους χώρας, ἐδημιουργήθησαν εἰδικαὶ γενεαὶ ἵππων προοριζομένων διὰ παραγωγὴν κρέατος, εἰς τοὺς ὁποίους παρατηρεῖται ὄχι μόνον σημαντικὴ αὔξισις τοῦ ὑποδορίου λιπιδουῦς ἴστού ἀλλὰ καὶ—κατὰ τὸν Καρβουνάργην—αὐτὸ τοῦτο τὸ λιπόστικτον τῶν μυῶν. (Ἐπίσης κατὰ τὸν L. Villain⁽¹⁶⁾ λιπόστικτοι μῦες, ἀνάλογοι τῶν καλλιτέρων σφαγίων βοοειδῶν, παρατηροῦνται εἰς ἡμικαθαροαίμους ἢ ἐλαφρᾶς ἐλάσεως ἵππους κατὰ τὴν περίοδον τῆς παχύνσεως).

Τέλος ἀπὸ ἀπόψεως πεπτικότητος τὸ κρέας τοῦ ἵππου θεωρεῖται πλεόν εὐπεπτον τοῦ μόσχου, τοῦ νέου χοίρου καὶ τοῦ προβάτου, ἐρχόμενον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, εὐθύς ἀμέσως μετὰ τὸ βόειον⁽²⁰⁾.

β) Γευστικότης

Ἀλλὰ οὐδεὶς πίναξ θρεπτικῶν συστατικῶν, ὅσονδήποτε εὐγλωττος καὶ ἂν ἦτο θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ μεγάλως τὴν κάπως πείσμονα ἀντίληψιν τοῦ λαοῦ μας εἰς τὴν υἱοθέτησιν ἑνὸς τροφίμου τὸ ὅποιον θὰ ἐμειονέκτει ἀπὸ γευστικῆς πλευρᾶς. Τονίζω ἰδιαίτερος τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ κριτήριον τῆς γεύσεως παρ' ἡμῖν θεωρεῖται σπουδαιότερον τοῦ κριτηρίου τῆς οἰκονομίας ἢ τῆς ὑγιεινῆς. Δὲν εἶναι μόνον τὸ ζήτημα τῆς προτιμῆσεως τοῦ ἀκριβοῦς ἀλλὰ πτωχοῦ κρέατος τῶν γαλαθηνῶν ἀμνῶν, εἶναι τὰ 65 ἑκατ. δραχμῶν τὰ ὅποια κατὰ τὸν Χατζηόλον ἐξοδεύοντο προπολεμικῶς κατ' ἔτος—καὶ ἀσφαλῶς ἀνάλογον ποσὸν θὰ ἐξοδεύεται καὶ σήμερον—διὰ τὴν ἀγορὰν τσίρων,

(*) Βεβαίως πάντα ταῦτα ἀφορῶσι εἰς τὰς πρωτεϊνικὰς οὐσίας ἐν τῷ συνόλῳ των, εἶναι δὲ σήμερον γνωστὸν (M. Briker⁽¹⁹⁾), ὅτι κύριον ρόλον εἰς τὴν διατροφήν τοῦ ἀνθρώπου παίζει, ὄχι τόσον τὸ συνολικὸν πρωτεϊνικὸν οἰκοδόμημα, ὅσον οἱ συνθέτοντες αὐτὸ ἀκρογωνιαῖοι λίθοι τῶν ἀναντικαταστάτων ἀμινοξέων. Κρινόμεναι ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦτο, πλείσται παλαιότεραι παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς διαιτολογικῆς ἀξίας ὠρισμένων τροφίμων βασιζόμεναι εἰς τὴν γενικὴν αὐτῶν περιεκτικότητα εἰς ὀργανικὰς ἀζωτούχους οὐσίας, δύνανται ν' ἀποδειχθῶσιν ἐσφαλμένα. Δυστυχῶς εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν οὐδεμία παρατήρησις δύναται ἀκόμη νὰ διατυπωθῇ δεδομένου ὅτι στερούμεθα πλήρων στοιχείων ὄχι μόνον διὰ τὸ ἵππειον ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τὸ βόειον κρέας.

σκόμβρων, ρεγγῶν κλπ. προϊόντων δηλαδή πού ἐκτός τῆς ἰδιαζούσης γεύσεως, οὐδὲν θετικώτερον δύνανται νὰ προσφέρουν.

Ἄλλ' εἰς τὴν περιπτώσειν τοῦ ἱππείου κρέατος δὲν νομίζομεν ὅτι τίθεται ζήτημα γεύσεως. Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀγνοήσωμεν τοὺς διθυράμβους τῶν ἐνθέρμων ἵπποφάγων, παλαιότερων καὶ συγχρόνων, οἵτινες ἀποδίδουν εἰς τὸ κρέας τῶν μονόπλων ἐξόχους γευστικὰς ἰδιότητας, παραμένει γεγονός ὅτι τὸ κρέας τοῦ ἵππου οὐδὲν τοῦ βοείου δύναται νὰ φθονήσῃ. Ἀντιθέτως : ἐνῶ εἰς ἅπαντα τὰ χρησιμοποιούμεθα παρ' ἡμῖν σφάγια, ἡ γευστικότης, τρυφερότης καὶ ἡ ταχύτης ἐψήσεως εἶναι συνάρτησις τῆς ἡλικίας καὶ τῆς πρὸ τῆς σφαγῆς ἐν γένει διαβιώσεως τοῦ ζώου, εἰς τὸν ἵππον ἡ ἡλικία καὶ ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν προσέφερον ὅτε ἦτο ἐν ζωῇ, ἐλάχιστα ἐπηρεάζουν τὴν ποιότητα τοῦ κρέατος. Ἡ σὰρξ τῶν μονόπλων εἶναι φύσει λεπτοτέρα καὶ τρυφερωτέρα τῆς σαρκὸς τῶν βοοειδῶν. Κατὰ παλαιότερας παρατηρήσεις τοῦ Warringsholtz ⁽¹⁴⁾ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν σημαντικὴν διαφορὰν πάχους τῶν μυϊκῶν ἰνῶν (44 μ. διὰ τὸν μαστιῆρα μῦν τοῦ ἵππου ἔναντι 57 μ. διὰ τὸν αὐτὸν μῦν τοῦ βοός). Ἡ πλεονεκτικὴ δὲ αὕτη τρυφερότης τοῦ ἱππείου κρέατος δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰ τεμάχια τῆς πρώτης κατηγορίας ἀλλὰ παρατηρεῖται καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας τῆς δευτέρας. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ ἵππος προσφέρει πολὺν μεγαλύτεραν ποσότητα κρέατος διὰ ψητὸν ἢ διὰ «μπιφέκι» ἀπὸ τὸν βουῦν. Μεγαλειτέραν ἀκόμη ποσότητα προσφέρουν ὁ ὄνος καὶ ὁ ἡμίονος, τῶν ὁποίων ἡ σὰρξ εἶναι κατὰ πολὺ λεπτοτέρα, τρυφερωτέρα καὶ εὐγευστοτέρα τῆς σαρκὸς τοῦ ἵππου.

Ἀξίζει δὲ ἐν προκειμένῳ νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἐνῶ εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον τὸ «μπιφέκι», ἀνταποκρινόμενον πλήρως εἰς τὰς συγχρόνους ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς τῶν ἐργαζομένων, θεωρεῖται εἶδος πρώτης καταναλώσεως, παρ' ἡμῖν παραμένει εἶδος πολυτελείας. Πράγματι, ἡ ἔλλειψις εἰς τὴν χώραν μας κτηνῶν εἰδικῶς ἐκτρεφομένων διὰ κρεατοπαραγῆν, περιορίζει τὸ εἶδος τοῦτο εἰς μόνον τὸν ψοῖτην μῦν, ἡ δυνατῆς ἀγορᾶς τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ προνόμιον ἐλαχίστων. Ἐὰν καθιεροῦτο ἡ ἵπποφαγία τὸ μπιφέκι θὰ ἐγένετο προσιτὸν εἰς ὅλα τὰ βαλλάντια.

Ἀκόμη, ὅσον ἀφορᾷ τὴν γευστικότητα τοῦ ἱππείου κρέατος σημειοῦμεν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ἄριστον βελτιωτικὸν τῆς γεύσεως καὶ ποιότητος ποικίλων παρασκευασμάτων ἀλλαντοποιίας, ἐν προσμίξει μετὰ βοείου. Παράδειγμα : τὰ γνωστότατα σαλάμια Οὐγγαρίας εἰς τὰ ὁποῖα περιέχεται εἰς ἱκανὸν ποσοστὸν :

γ) Χρησιμοποίησις εἰς διατροφήν τῶν φυματικῶν παιδίων καὶ ἐν γένει ἐξησθενημένων ὀργανισμῶν

Ἡδη πρὸ τοῦ 1900 οἱ Richet καὶ Hericourt κατέδειξαν ὅτι ὀπὸς

ὄμοῦ κρέατος προστιθέμενος εἰς τὸ διαιτολόγιον τῶν φυματικῶν συνετέλει τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀναζωογόνησιν τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν πασχόντων (14). Κατόπιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν ἡ Ἱατρικὴ Σχολὴ τῆς Γαλλίας ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς διαιτητικῆς ταύτης τακτικῆς προτείνασα κυρίως τὸ ἵππειον κρέας, δεδομένου ὅτι κατόπιν τῶν μεταγενεστέρων ἐργασιῶν τῶν Bernheim καὶ Kousseau ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο κατὰ πολὺ προτιμότερον τοῦ βοείου. Ὁ Καρβουνάρης ἀναφέρει καὶ ἄλλας σειρὰς πειραμάτων διενεργηθέντων ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Perret, ὅστις ἐκθρόψας φυματικὰ πειραματόζωα ἀποκλειστικῶς δι' ἵππειου κρέατος, ἀπέδειξεν ὅτι ἐπέζησαν περισσότερον ἄλλων, ἐπίσης φυματικῶν, ἀλλ' ἐκτρεφομένων διὰ βοείου.

Σήμερον, εἰς πλεῖστα προεβαντόρια τῆς Εὐρώπης, τὸ ὠμὸν ἵππειον κρέας, εἴτε ὑπὸ μορφήν πολτοῦ μετὰ τινων καρυκευμάτων ἐντὸς θερμοῦς σούπας, εἴτε ὡς νωπὸς ζωμὸς ἀποτελεῖ τὴν διαιτολογικὴν βάσιν τῶν φυματικῶν. Κατ' ἐπέκτασιν χρησιμοποιεῖται καὶ εἰς ἀπάσας τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἐνδείκνυται ἡ δίαίτα ὠμοῦ κρέατος, ὅπως ἐπὶ ἀναιμίας, ἀναρρώσεως ἐκ βαρειῶν ἢ ἐξαντλητικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἐπιμόνους χρόνιους διαρροίας τῶν ἐνηλίκων καὶ τῶν παιδῶν (μετὰ τὴν ὀδοντοφυΐαν) (21).

Οἱ λόγοι τῆς προτιμήσεώς του ἔναντι τοῦ βοείου, καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν ὀφείλονται εἰς εἰδικὴν τινὰ «ἀναζωογονητικὴν» ἰδιότητα, εἶναι λόγοι οἰκονομίας καὶ—κυρίως—ὕγιεινῆς, καθ' ὅσον ὁ ἵππος εἶναι σχεδὸν ἀπληλα γ μ έ ν ο ς, ὄχι μόνον φυματιώσεως ἀλλὰ καὶ τῶν κυριωτέρων παρασιτώσεων τῶν μεταδιδομένων διὰ τῆς τροφῆς. Πράγματι οἱ κίνδυνοι μεταδόσεως ταινίας ἢ τριχίνης, οἵτινες ἀποκλείουν τὴν βρωσιν ὠμοῦ κρέατος βοῦς ἢ χοίρου, εἶναι μηδαμινοὶ εἰς τὸ ἵππειον. Τὸ κρέας τοῦ προβάτου ἐξ ἄλλου, παρουσιάζει μὲν τὸ αὐτὸ περίπου μὲ τὸν ἵππον ποσοστὸν φυματιώσεως, ἔχει ὅμως τὸ μειονέκτημα ὅτι εἶναι ἀκριβὸν καὶ περιέχει πολλὰ περιττὰ μόρια, ὃ δὲ πολτὸς αὐτοῦ ἔχει ὁσμὴν μᾶλλον ἀποκρουστικὴν (21).

δ) Ἐθνικὴ οἰκονομία

Ἐρχόμεθα νῦν εἰς τὴν κυρίαν ἀντίρροσιν τῶν σκεπτικιζόντων ἐπὶ τῆς δυνατότητος ἐφαρμογῆς τῆς ἵπποφαγίας ἐν Ἑλλάδι, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ διατυπωθῇ περίπου ὡς ἀκολούθως: «Τὰ ἵπποειδῆ παρ' ἡμῖν βαίνουν ὀλοὲν ἐλαττούμενα καὶ ἀντικαθίστανται ὑπὸ μηχανοκινήτων μέσων. Κυρίως εἰπεῖν ἵπποπαραγωγή δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τί λοιπὸν θὰ ἐτροφοδότη τὰ ἵπποκρεοπωλεῖα; Μήπως τὰ ἐλάχιστα γεγηρακότα, ἐξηνητλημένα ἀσθενῆ καὶ πανάθλια κτήνη τῶν χωρικῶν τὰ ὁποῖα θὰ σφάζονται μόνον ἕφ' ὅσον παύσουν νὰ προσφέρουν καὶ τὴν παραμικρὰν ἐργασίαν»;

Εἰς τὴν ἀποψιν αὐτὴν ἔχωμεν ν' ἀντιτάξωμεν σοβαρὰ ἐπιχειρήματα.

Κατ' ἀρχὴν ὅμως ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ τονίσωμεν καὶ ἄπαξ ἔτι τὸ γεγονός ὅτι εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας ἡ ἵπποφαγία ἐστηρίχθη κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς γεωργίας, ἐπὶ τῶν προκεχωρημένης δηλαδὴ ἡλικίας ἵππων, ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων νόσους ἀνιάτους μὲν ἀλλὰ μὴ μεταδοτικὰς εἰς τὸν ἀνθρώπον (ὡς αἱ τοῦ κινητικοῦ συστήματος), ἐπὶ τῶν ἀτυχησάντων καὶ ἐν γένει ἀκαταλλήλων πρὸς ἐργασίαν κτηνῶν. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν μεγάλως καὶ ἡ ἀναφερθεῖσα ἡδη ἰδιότης τοῦ ἵππειου κρέατος νὰ παραμένῃ τρυφερὸν ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ἐργασίας ἣν προσέφευεν.

Μόνον κατόπιν τῆς μεγάλης ἐκτάσεως τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἡ ἵπποφαγία εἰς τὰς χώρας αὐτάς, μόνον ἀφοῦ μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν κατέστη δημοφιλὴς εἰς τὰς λαϊκὰς ἰδίως τάξεις—καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑψώθη ἡ τιμὴ τοῦ ἵππειου κρέατος—μόνον τότε ἤρχισε μία κάποια συστηματικὴ παραγωγή ἵπποειδῶν εἰδικῶς προοριζομένων διὰ τὰ σφαγεῖα. Ἄλλ' ἀκόμη καὶ σήμερον τὸ μεγαλείτερον ποσοστὸν παρέχεται ἀπὸ τὰ ἀκατάλληλα πρὸς ἐργασίαν κτήνη, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ Εὐρωπαῖος χωρικός, γνωρίζων ὅτι τὸ κτήνος του ἀκόμη καὶ ἄνευ ἰκανότητος πρὸς ἐργασίαν ἀποτελεῖ κεφάλαιον, δὲν ἐξαναγκάζει τοῦτο νὰ ἐργασθῆ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ τὸ θέτει ὑπὸ ἀνάπαινον καὶ πάχυνσιν ἐπὶ τὸ διάστημα διὰ τὰ τὸ προσφέρει κατόπιν εἰς τὸ σφαγεῖον.

Τοῦτ' αὐτὸ ἄλλωστε συμβαίνει καὶ παρ' ἡμῶν μὲ τὰ βοοειδῆ, διότι οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο σοβαρῶς νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι τὸ βόειον κρέας τῶν ἀγορῶν μας προέρχεται ἀπὸ κτήνη εἰδικῶς ἐκτραφέντα διὰ κρεατοπαραγωγῆν. Μὲ ἄλλους λόγους δὲν εἶναι λογικὸν ν' ἀπαιτῶμεν ἀπὸ τὸ ἵππειον κρέας ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἐπετεύχθη εἰς τὸ βόειον, νὰ προέρχεται δηλαδὴ ἀπὸ κτήνη νέα, ὑγιᾶ, οὐδέποτε ἐργασθέντα καὶ εἰς ἀρίστην κατάστασιν θρέψεως.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον ὁ πληθυσμὸς τῶν μονόπλων τῆς χώρας εὐρίσκειται ἐν συνεχῇ μειώσει ὡς θὰ ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ τις ἐκ τῆς προόδου τῶν μηχανικῶν μέσων καλλιέργειας καὶ μεταφορᾶς. Καί, κατὰ πρῶτον, παραμένει γεγονός ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος οὐδόλως εἶναι εἰς τὸ σύνολόν του ἐπιδεικτικὸν ἀποκλειστικῶς μηχανικῆς καλλιέργειας, τοῦλάχιστον μὲ τὰ σήμερον γνωστὰ μηχανικὰ μέσα.

Δι' ἀπροσδιόριστον ἀκόμη χρονικὸν διάστημα, τὸ ὑποζύγιον θ' ἀποτελῆ τὴν κινητήριον δύναμιν τῶν μικροκαλλιεργητῶν τῶν ὄρειων καὶ ἡμιορεινῶν περιοχῶν. Ὡς ἐκ τούτου, ὄχι μόνον τὰ μόνοπλα δὲν τείνουσιν νὰ ἐξαφανισθοῦν, ἀλλ' ἀντιθέτως πολλαὶ προσπάθειαι καταβάλλονται ἀπὸ τὴν Κρατικὴν καὶ ἀτομικὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν αὔξησίν των.

Ὁ Τμηματάρχης ἵπποπαραγωγῆς (Δ/νσις Κτηνοτροφίας) τοῦ Ἑπ. Γεωργίας κ. Χ. Γκολέμης εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς παραχωρήσῃ τὸν

κάτωθι πίνακα ὅστις ἐμφαίνει τὰς ἀϋξομειώσεις τοῦ συνόλου τῶν ἵπποι-
δῶν κατὰ τὰ ἔτη 1944 - 1955. Ἐκτὸς τούτων παρατίθεται εἰς πρώτην
στήλην, ὁ μέσος ὄρος τῶν ἐτῶν 1935 - 1938, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς βῆσις
συγκρίσεως μὲ τὸ προπολεμικὸν ἐπίπεδον. (Πίναξ Α΄).

Π Ι Ν Α Ξ Α΄

ΕΙΔΟΣ ΖΩΟΥ	1935- 1938	1944	1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952	1953
ΙΠΠΟΙ	364046	193551	220072	242313	240586	237466	240098	279074	292222	304582	315346
ΗΜΙΟΝΟΙ	183258	104245	121994	140267	148733	149744	157468	171474	184524	192942	200061
ΟΝΟΙ	401900	276734	326006	349089	354595	370160	405408	450042	466497	475453	492490

Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου πληροφοροῦμεθα ὅτι τὸ μὲν σύνολον τῶν
ἵππων βαίνει ἀπὸ τοῦ 1944 ὀλοὲν ἀϋξανόμενον, τὸ δὲ σύνολον τῶν ἡμιό-
νων καὶ ὄνων ὑπερέβη καὶ αὐτὸ τὸ προπολεμικὸν ἐπίπεδον.

Προλαμβάνοντες τὴν παρατήρησιν ὅτι οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀντιπροσω-
πεύουν ὄχι μόνον τὴν ἐντόπιον παραγωγὴν ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκ τῆς ξένης εἰ-
σαγωγὰς αἵτινες ὑπῆρξαν σημαντικαὶ κατὰ τὰ πρῶτα μεταπολεμικὰ
ἔτη (Πίναξ Β΄) προέβημεν εἰς τὴν ἀκόλουθον ἐπεξεργασίαν: Ἐκ τοῦ συνό-

Π Ι Ν Α Ξ Β΄

Εἰσαχθέντα μόνοπλα

Ἔτη	Ἴπποι	Ἡμίονοι	Ὄνοι
1945	2.125	7.831	2 173
1946	19.300	18.100	4.916
1947	3.094	11.055	286
1948	3.094	506	2.274
1949	—	4 133	1.250
1950	—	4.290	1.211
1951	2.557	9.639	4.356
1952	2.469	4.037	1.565
1953	1.361	4 822	—
1954	2.637	323	61
Σύνολον	34.183	64.744	18.092

λου τῶν ἵππων, ἡμιόνων καὶ ὄνων ἐκάστου ἔτους ἀφηρέθησαν ὄχι μόνον
οἱ εἰσαχθέντες κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀλλὰ καὶ τὸ σύνολον τῶν εἰσαχθέντων
κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη. Τὸ ὑπόλοιπον ἐμφαίνει οὕτω (Πίναξ Γ΄ πέμπτη
ὀριζοντία στήλη) τὴν καθαρῶς ἐντόπιον παραγωγὴν καὶ δὴ μειωμέ-
νην, καθ' ὅτι τὰ εἰσαχθέντα ἀφηρέθησαν συνολικῶς χωρὶς νὰ ὑπολογισθῇ
ἡ φυσιολογικὴ αὐτῶν φθορά. Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ τελευταίου τούτου πί-

νακος ὡς καὶ τῆς βίαις αὐτοῦ συνταχθείσης γ ρ α φ ι κ ῆ ς κ α μ π ῦ λ η ς, συνάγεται ὅτι μέχρι τοῦ 1953, καὶ μόνη ἡ ἐντόπιος παραγωγή ἔβαινεν ὀλοὲν ἀυξανομένη.

Ποῖον μέρος ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἀριθμῶν θὰ περιήρχετο ἐτησίως εἰς τὴν ἵπποφαγίαν;

Ἄκριβες βεβίαιως ποσοστὸν δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ ἐκ τῶν προ-

Π Ι Ν Α Ξ Γ'.

Εἶδος ζώου	α/ο	1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952	1953
Ἴπποι	1	220.072	242.313	240.586	237.466	246.098	279.074	292.222	304.582	315.346
	2	2.125	19.300	3.094	—	—	2.557	2.469	1.361	2.637
	3	—	2.125	21.425	24.519	24.519	24.519	27.076	29.545	30.906
	4	2.125	21.425	24.519	24.519	24.519	27.076	29.545	30.906	33.543
	5	217.947	220.883	216.067	212.947	221.579	251.998	262.677	273.676	281.803
Ἡμίονοι	1	121.994	140.267	148.733	149.744	157.468	171.474	184.524	192.942	200.061
	2	7.831	18.108	11.055	506	4.133	4.290	9.639	4.037	4.822
	3	—	7.831	25.939	36.994	37.500	41.633	45.923	55.562	59.599
	4	7.831	25.939	36.994	37.500	41.633	45.923	55.562	59.599	64.421
	5	114.163	114.328	111.739	112.244	115.835	125.551	128.962	133.343	135.640
Ἵβριοι	1	326.006	349.089	354.595	370.160	405.406	450.042	466.497	475.453	492.490
	2	2.173	4.916	286	2.274	1.250	1.211	4.356	1.565	—
	3	—	2.173	7.089	7.375	9.649	10.899	12.110	16.466	18.031
	4	2.173	7.089	7.375	9.649	10.899	12.110	16.466	18.031	18.031
	5	323.833	342.000	347.220	360.511	394.507	437.932	450.031	457.422	474.459

α/α 1) Σύνολον ὑπαρχόντων. 2) Εἰσαχθέντα κατὰ τὸ ἔτος. 3) Εἰσαχθέντα κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη. 4) Σύνολον εἰσαχθέντων. 5) Ὑπόλοιπον ἐμφαίνον κατὰ προσέγγισιν τὴν ἐντόπιον παραγωγήν.

τέρων. Δυνάμεθα ὅμως νὰ τὸ προσδιορίσωμεν κατὰ προσέγγισιν ὡς κειμενόμενον μεταξὺ 8 καὶ 10 % λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν μέσον ὄρσον τῆς ὠφελίμου ζωῆς τῶν ἵπποειδῶν καὶ τὰς πιθανότητας ἀσθενείας, ἀτυχήματος, κλπ. ἀφ' ἑτέρου δὲ (κατὰ τὸν Καρβουνάρη) τὸ ἀντίστοιχον

ΣΗΜ.: Εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ ἐντόπιος παραγωγή θὰ πρέπη νὰ εἶναι κατὰ τι μεγαλειτέρα τῶν ἀναφερομένων ποσῶν δεδομένου ὅτι ἀφαιρεῖται τὸ σύνολον τῶν εἰσαχθέντων κτηνῶν κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη χωρὶς νὰ ὑπολογίζεται ἡ φυσιολογικὴ φθορὰ αὐτῶν. Εἰς τὸ ἔτος 1953 π.χ. ἀφαιρεῖται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 315.346 ὅστις ἐμφαίνει τὸ σύνολον τῶν ὑπαρχόντων ἵππων, ὁ ἀριθμὸς 33.543 ὅστις ἀντιπροσωπεύει τὸ σύνολον τῶν εἰσαχθέντων κτηνῶν καθ' ὅλην τὴν ἐννεαετίαν 1945-1953. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ὁ ἀριθμὸς θὰ πρέπη νὰ εἶναι μικρότερος λόγῳ τῆς φυσιολογικῆς φθορᾶς τῶν εἰσαχθέντων. Ἐὰν αὕτη ἐπὶ παραδειγματι ἀνέρχεται εἰς ποσοστὸν 10 % τότε ὁ ἀριθμὸς 33.543 μειοῦται εἰς 30.000 περίπου. Ἄρα ἡ ἐντόπιος παραγωγή ἀνέρχεται περίπου εἰς 285.000.

ποσοστὸν τῶν ἵπποφαγικῶν χωρῶν. Τὸ ποσοστὸν τοῦτο ἀντιπροσωπεύει ἐτησίως : 24 - 30.000 ἵππους 16 - 20.000 ἡμιόνους καὶ 40 - 50.000 ὄνους, δηλαδή συνολικῶς 80 - 100.000 κεφαλὰς αἰτίνες σήμερον χάνονται χωρὶς νὰ προσφέρουν οὐδέν, οὔτε εἰς τὴν ἰδιωτικὴν οὔτε εἰς τὴν δημοσίαν οἰκονομίαν. Ἐὰν καθιεροῦτο ἡ ἵπποφαγία, ἡ ἀγορὰ θὰ ἐπλουτίζετο κατ' ἔτος μὲ 10 - 15 ἑκατομ. δκάδες κρέατος, καὶ τοῦτο ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβαρύνσεως οὐδεμιᾶς προπαρασκευῆς, ἢ εἰσαγωγῆς οἰασδήποτε πρώτης ὕλης ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ.

Ἰδοὺ τὰ ὑπὲρ τῆς ἵπποφαγίας βασικώτερα ἐπιχειρήματα, ἀρκετὰ νομίζομεν διὰ νὰ πείσουν καλόπιστον συζητητὴν. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ τὰ μόνα : Ὁ ρόλος ποῦ θὰ ἔπαιζεν ἡ καθιέρωσις τῆς ἵπποφαγίας εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἵπποπαγωγῆς τῆς χώρας—ἀλλὰ πιθανῶς καὶ τῆς βοοπαγωγῆς, ὡς ἐκ τοῦ συναγωνισμοῦ—ἡ δημιουργία νέου κλάδου ἐμπορίου ὅστις ἀναγκαστικῶς θ' ἀπερρόφει νέους ἐργάτας, ἢ ἀνθρωπιστικὴ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος τῆς ἐργασίας τῶν γεγηρακότων καὶ ἔξηντλημένων κτηνῶν ἢ καταπολέμησις τοῦ ἀλκοολισμοῦ διὰ τῆς πλουσιωτέρας τροφῆς, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη δὲν εἶναι, πιστεύομεν, ἔξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα δύνανται τις ν' ἀντιπαρέλθῃ ἐπιπολαίως.

*
* *

Ποῖα λοιπὸν θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀκολουθητέα τακτικὴ ;

Νομίζομεν ὅτι μία μόνη εἶναι ἡ ὁδὸς ποῦ ἐπιτρέπει εἰς τὴν λογικὴν νὰ ὑποσκελίσῃ τὴν πρόληψιν : Ἡ διαφώτισις.

Διαφώτισις τοῦ κοινοῦ ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρμοδίων. Ἐνθρομος ὑποστήριξις, ἐπιμονή, προπαγανδισμός, μὲ μίαν λέξιν : ἵπποφαγικὴ σταυροφορία. Τὸ παράδειγμα τῶν Γάλλων, Γερμανῶν κλπ. τοῦ περασμένου αἰῶνος εἶναι ἐνώπιον ἡμῶν. Οἱ ἐκ τῶν προτέρων ἀπαισιόδοξοι θὰ πρέπει νὰ πιστεύσουν ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τῆς Πυρηνικῆς διασπάσεως, τὰ πέπλα τῶν προλήψεων ὅσον πανάρχαιαι καὶ ἐὰν εἶναι δὲν δύνανται τελικῶς νὰ ἐμποδίσουν τὸ φῶς τῆς λογικῆς νὰ διέλθῃ. Θὰ περιορισθῶ εἰς ὀλίγας μόνον συγκεκριμένας προτάσεις μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αἱ ἐνδιαφερόμεναι Ἑπηρεσῖαι καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Ἑλλην. Κτην. Ἑταιρεία, ἐνστερνιζόμεναι τὴν παροῦσαν πρότασιν—ποῦ εἰς τὴν οὐσίαν εἶναι πρότασις τοῦ Προέδρου αὐτῆς,—θὰ ἐξεύρουν τὴν κατάλληλον ἀκολουθητέαν ὁδόν :

1ον. Υἱοθέτησις τῆς ἵπποφαγικῆς ἐκστρατείας ὑπὸ τῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας καὶ τῶν Κτηνιατρικῶν Συλλόγων καὶ Ἐνώσεων. Δι' εἰδικῶν ὑπομνημάτων—δύνανται νὰ ἐκτυπωθῇ εἰδικὸν φυλλάδιον ἢ ν' ἀφιερωθῇ ἐν τεύχος τοῦ Δελτίου τῆς Ε. Κ. Ε. καὶ τοῦ Κτην. Περιδικιοῦ τῆς Γ5/Γ.Ε.Σ. εἰς τὴν διεξοδικὴν καὶ ὑπὸ πολλῶν συγγραφέων μελέτην τοῦ

ζητήματος—να ἐπιδιωχθῆ ἡ πρόκλησις τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἀρμοδίων κρατικῶν ὀργάνων, τῶν ἐφημερίδων καὶ τῆς Κυβερνήσεως.

2ον. Νὰ καταβληθῆ ἀνάλογος προσπάθεια ἐκ μέρους τῆς Στρατιωτικῆς καὶ Πολιτικῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας, διὰ μέσου τῶν εἰς αὐτὰς ἀνηκόντων μελῶν τῆς Ἑταιρείας.

3ον. Νὰ καταβληθῶσι προσπάθειαι ἵνα ἡ ἵπποφαγικὴ σταυροφορία τεθῆ ὑπὸ τὴν προστασίαν ὑψηλῶν προσώπων.

4ον. Νὰ ἐξευρεθῆ μικρὸν κεφάλαιον, εἴτε ἐκ κρατικῆς πηγῆς εἴτε ἐξ ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ἢ συνεταιρισμοῦ (Συνεταιρισμὸς κρεοπωλῶν—Ἀγροτικὴ Τράπεζα κ.τ.λ.) ἢ ἀκόμη ἐκ τῆς Ἑταιρείας Προστασίας τῶν Ζώων (ἀνεπτύχθη ἤδη τὸ ἐνδιαφέρον πού παρουσιάζει ἡ ἵπποφαγία καὶ ἀπὸ καθαρῶς ζωοφιλικῆς πλευρᾶς) διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἐξόδων διαφημίσεως καὶ δημιουργίαν προτύπου διαφημιστικοῦ ἵπποφαγικοῦ κρεοπωλείου.

5ον. Νὰ διενεργηθῆ εἰς μεγάλην κλίμακα διαφώτισις τοῦ κοινοῦ διὰ διαλέξεων, ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν, ἄρθρων εἰς τὸν τύπον κ.τ.λ. εἰς τὰ ὁποῖα ἀφ' ἐνὸς νὰ τονίζονται τὰ πλεονεκτήματα τῆς βρώσεως τοῦ κρέατος τῶν μονόπλων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ν' ἀνασκευάζονται τὰ συνήθως φημολογούμενα περὶ τούτου (κρέας ξυνὸν κ.τ.λ.). Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ ἔδει νὰ προσκληθῶσιν ἐξέχουσαι προσωπικότητες τῆς χώρας, γνωστοὶ Ἴατροί, Καθηγηταὶ καὶ Ὑγιεινολόγοι, ἵνα ἐκφέρουν διὰ τοῦ Τύπου, ραδιοφώνου κ.τ.λ. τὴν γνώμην των.

Δ ὄ σ η μ ε ἰ α εἰς τὰ ὁποῖα δύνата νὰ ἐπισυρθῆ ἡ προσοχὴ τοῦ κοινοῦ εἶναι τὰ ἑξῆς :

α) Ὅτι τὸ ἵππειον κρέας ἀποτελεῖ σπουδαίαν τροφήν δι' ἀθλητὰς γυμναζομένους κ.τ.λ. καὶ νὰ συνδέεται ἡ ἰδιότης αὕτη μὲ τὴν γνωστὴν εὐρωστίαν τοῦ ἵππου. Δὲν θὰ ἦτο ἄλλωστε ἄσκοπον—διὰ ψυχολογικοὺς λόγους—νὰ συνδεθῆ μὲ τὴν ὀνομασίαν: «Ἴππειον κρέας» καὶ μία ἄλλη γενικωτέρα καὶ πλέον προκλητικὴ—π.χ. «κρέας ὑγείας» ἢ «κρέας διαίτης» ἥτις σὺν τῷ χρόνῳ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν πρώτην.

β) Ὅτι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν χაίρει μεγάλης ἐκτιμῆσεως.

Τὰ δύο ταῦτα σημεῖα τονιζόμενα ἰδιαιτέρως θὰ προσελκύσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς νεολαίας ἀφ' ἐνὸς μὲν λόγῳ τῆς ἐκτάσεως τὴν ὁποίαν λαμβάνει ἡ ἀθλητικὴ κίνησις παρ' ἡμῖν, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τῆς γενικῶς παρατηρουμένης τάσεως πρὸς μίμησιν τῶν σννηθειῶν τῆς ἀλλοδαπῆς.

3ον. Θὰ πρέπη νὰ δημιουργηθῆ ἐν ἧ καὶ περισσότερα μικρὰ ἵπποφαγικὰ κρεοπωλεῖα εἰς κεντρικὸν σημεῖον τῶν Ἀθηνῶν, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς νὰ μὴ ἀποτελοῦν ἐπιχειρήσιν ἀλλὰ νὰ χρηματοδοτοῦνται.

Δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητα μεγάλα καὶ πολυέξοδα καταστήματα. Ἀπλῶς νὰ διαθέτουν μικρὰν ψυκτικὴν προθήκην εἰς ἣν νὰ ἐκτίθενται ἐκλεκτὰ ἀποστεωμένα καὶ ἄνευ λίπους τεμάχια ἵππειου κρέατος

ἐντὸς σελλοφάνης εἰς καλαίσθητον σύνολον. Ἡ τιμὴ πωλήσεως δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶναι μεγάλη, ἀλλ' ὅπως ὅποτε ὄχι μηδαμινή. Ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ καταστήματος θὰ ἠδύνατο νὰ προσφέρωνται καὶ μαγειρευμένα ἐκκληκτὰ τεμάχια πρὸς δοκιμὴν.

Τον) Κατόπιν τῆς δημιουργίας θουρύβου καὶ ἐνδιαφέροντος περὶ τὸ θέμα τῆς ἵπποφαγίας θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὀργανωθοῦν ἵπποφαγικὰ συμπόσια κατ' ἀρχὰς μεταξὺ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου—Ἱατρῶν, Κτηνιάτρων κ.τ.λ.—ἀργότερον δὲ καὶ ἐπίσημα συμπόσια ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων. Νὰ ληφθῆ δὲ πρόνοια ὅπως ταῦτα προκαλέσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ τύπου.

Ἡ ἴδρυσις «ἵπποφαγικοῦ συλλόγου» ἢ «συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῆς ἵπποφαγίας» ἀπὸ Κτηνιάτρων, Ἱατροῦς κ.τ.λ. δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπος θὰ ἠδύνατο δὲ οὗτος νὰ ἰδρυθῆ δι' ἰδιωτικῆς μὲν πρωτοβουλίας, ἀλλ' ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας.

Τ' ἀνωτέρω ἀποτελοῦν ἐν πρόχειρον σχέδιον ἐνεργείας δυνάμενον βεβαίως νὰ μεταβληθῆ ἐκ τῆς πορείας τῶν πραγμάτων καὶ τῆς κτηνησομένης πείρας. Ἀνεξαρτήτως πάντως τῶν μεθόδων αἵτινες θὰ τηρηθοῦν καὶ τῶν πιθανῶν ἀρχικῶν ἀποτυχιῶν, ἐν παραμένει ὅπως ὅποτε ἀναμφίβολον : ὅτι ἡ ἐπικράτησις τῆς ἵπποφαγίας θ' ἀπετέλει ὄχι μόνον συμβολὴν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ Ἐπιστημονικοῦ ἐπιπέδου τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ σταθμὸν πολιτισμοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) **Ι. Τσοῦμη** : Ἐπίκαιρα γεωργικὰ ζητήματα. 2) Ἡ κάλυψις τοῦ ἐπισιτιστικοῦ μας ἐλείμματος. (Γεωργικὸν Δελτίον τεύχος 4).
- 2) **Παγκόσμιος κρεατοπαραγωγή** (1948) Περίληψις ἀπὸ δημοσίευμα τοῦ F. A. O. (Commodity Series, No 12) Γεωργ. Δελτ. (Τεύχος 4, 195), σ. 109).
- 3) **Jean Blain** : Les aliments d'origine animale destinés a l'homme, Paris 1948 σ. 151 καὶ ἀλλαγῶν.
- 4) **H. G. Wells** : The Outline of History.
- 5) **Κ. Βλάχου** : Τὰ τοῦ ἵππου ἐν Ἑλλάδι. Ἀθῆναι 1934.
- 6) **Ἡροδότου Ἱστορία**, Κλειῶ 134.
- 7) **Πτολεμαίου** : Γεωγραφία VI, 15.
- 8) **Fontaine et Hughier** : Nouveau Dictionnaire Vétérinaire, Ἄρθρον Hippophagie.
- 9) **Πεντάτευχος** : Δευτικόν, ια' παρ. 26.
- 10) **Πεντάτευχος** : Δευτερονόμιον ιδ', παρ. 3.
- 11) **Hippophagie**, ἄρθρον εἰς Grand Dictionnaire Univers. Du XIX Siecle.
- 12) **Hippophagie**, ἄρθρον εἰς Grande Encyclopedie. Τόμ., 10 σ. 1136.
- 13) **Δ. Ν. Παπαγιαννοπούλου** : Ἄρθρον «Ἴπποφαγία» εἰς Μεγ. Ἑλλ. Ἐκλυκλ.
- 14) **P. Carvounaris** : Etude sur l'hippophagie en vue de son introduction en Grèce (These) Paris, 1934.
- 15) **Β. Χατζηλόου** : Τὸ πρόβλημα τῆς κτηνοτροφίας ἐν Ἑλλάδι. Ἀθῆναι 1941.
- 16) **M. Piettre** : Inspection des Viandes (1922) σ. 614.

- 17) J. Alquier : Πίνακες συνθέσεως διαφόρων τροφίμων ζωϊκῆς προελεύσεως. (Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ J. Blain 3).
- 18) Π. Καλογήρου : Μεταπολεμικὰ προβλήματα διατροφῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.
- 19) Π. Καλογήρου : Ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ Πρώτου Διεθνοῦς Διαιτολογικοῦ Συνεδρίου. (Ἄρχ. Ὑγιεινῆς, τεύχη 1 - 3, 1953, καὶ ἀνακοίνωσις εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐταιρείαν Ἀθηνῶν 7-2-53).
- 20) Drieux : Cours d'inspection des Viandes.
- 21) Μέγα Λεξικὸν Ἰατρικῆς. Θ. Μάνου καὶ Κ. Οἰκονομίδη, σ. 1373.
- 22) M. Piettre : Inspection des Viandes et des Aliments d'origine Carnée (1953) σ. 750.
- 23) M. Polonovski κ. ἄ. Biochimie Médicale.
- 24) Π. Καλογήρου : Ἡ Νεωτέρα διαιτητικὴ. σ. 50 καὶ ἀλλαχοῦ.
- 25) A. Nevoï : Controle Bacteriologique des Denrées Alimentaires (1947).
- 26) Edelmann - Mohler, Eichorn : Meat Hygiene 1945, σ. 75.
- 27) Γεωργίου Ἀδ. : Ἡ ἀπογραφὴ τοῦ ζωϊκοῦ πληθυσμοῦ κατὰ τὸ 1950. Γεωργ. Δελ. 8, 195.

R É S U M É

La viande des solipedes en tant que nourriture de l'homme

Par

M. Vallyn dras

Capitaine - Vétérinaire

Il est constaté que, malgré l'insuffisance des aliments d'origine animale, on ne fait pas l'effort nécessaire pour l'exploitation complète des ressources d'approvisionnement déjà existantes dans le pays. En particulier l'hippophagie n'a marqué presque aucun progrès en Grèce jusqu'aujourd'hui, malgré certains efforts faits dans le passé par ses adeptes.

La comparaison avec les pays lesquels, bien que plus riches que la Grèce, ont accepté, il y a longtemps, cette habitude saine et utile, nous amène à des conclusions décourageantes.

Le problème de la répugnance commune contre la viande de cheval, dès les temps préhistoriques jusqu'aux campagnes hippophagiques du siècle dernier en France, Allemagne et ailleurs est analysé en long et plusieurs informations historiques sont données.

Quoique la participation de la Grèce à la croisade hippophagique a été très faible, il existe du temps de l'occupation une loi permettant l'abattage des solipèdes en vue de leur consommation, et reglant les

details d'abattage, habillage, préparation, inspection, mise en vente e.t.c.

Les raisons, mises en avant chez nous par le peuple, contre l'emploi de la viande de cheval, se résument en général à des doutes sur sa valeur nutritive, sa salubrité et ses qualités gustatives d'une part, à l'étendue et développement limités de la production Chevaline en Grèce d'autre part. L'auteur donne des arguments qui réfutent tout cela: tables de composition de la viande de cheval et tables comparatives pour la viande de cheval et celle du boeuf, montrant la supériorité de celle du cheval en protides animales, laquelle compense du point de vue diététique, la quantité moindre de graisses. Son goût savoureux et sa tendreté, que l'âge et le travail fourni par l'animal n'influencent pas, sont mis en relief. La préférence de la viande des équidés comme aliment diététique des tuberculeux, des enfants et organismes affaiblis—surtout en raison du danger minimum de tuberculose et parasitisme—n'est pas un argument de moindre valeur.

Une grande partie de l'étude a été consacrée à la présentation et analyse des statistiques démontrant que la production des solipèdes en Grèce, loin de fléchir, va en s'améliorant (le nombre de chevaux approchant celui d'avant-guerre, des mulets et ânes l'ayant surpassé).

En conclusion, on constate que si l'hippophagie était établie, 10 à 15 millions d'okas de viande seraient valorisés annuellement, et l'on propose une série d'activités de propagande pour le commencement d'une campagne hippophagique.

L'étude a été préfacée par le Général de Brigade, Directeur du Corps Vétérinaire et Président de la Société Vétérinaire Ν. Κοεμτζοπουλος, qui formule en épilogue certaines remarques personnelles.